

3.6 Tootmisalade haljasalad

Keila linna kaks suuremat tööstusala – Harju KEK-i ja Harko/ Terko tootmisalad, on liigendatud mitmekesise kõrghaljustusega. Avatud platside (parklad, laolplatsid jne) vahel ja servades paiknevad tihedad puudegrupid, kus enamlevinud puuliikideks on mänd (*Pinus*), kask (*Betula*), haab (*Populus*), lepp (*Alnus*), tamm (*Quercus*) ja pajuliigid (*Salicaceae SP*). Puudegruppide vahele on kujundatud ka puhkekohti tootmisala töötajatele. Puistud pakuvad varju parkivatele autodele ja toimivad puhveralana võimaliku tuule-, tolmu-, müra-, lõhna- ja saastekoormuse leevendamiseks tootmisala sees ja sellest väljaspool.



Foto 119. Harju KEK tootmisala paiknemine.



Foto 120. Harko/ Terko tootmisala paiknemine.



Foto 121 ja 122. Vaated Harju KEK-i territooriumil kasvavatele puudegruppidele ja töötajatele kujundatud puhkekohale.

Harju KEK-i ja Harko/ Terko tootmisalade haljastus toimib mürataseme kaitseistandustena. Mürataseme vähendamiseks toimivad paremini mitmeastmelised kaitseistandused, st erineva kõrgusega puu- ja põõsaliikidest. Ainult puud üksi ei suuda müra vähendada, mürakaitseistutus koosneb kõrgemakasvulistest leht- ja okaspuudest ning erineva kõrgusega leht- põõsastest. Okaspuude istutamine mürakaitseistandustesse garanteerib müra summutamise ka talvisel perioodil, ainult lehtpuudest-põõsastest koostatud istutused lasevad talveperioodil läbi rohkem müra ja heitgaase, takistavad vähem tuult ja pakuvad ka vähem efektiivset visuaalset varju. Olulisem, kui varieeruvad taimeliigid, on tähtis lehestiku tihedus ja võrade paigutus müra leevendamisel (Aylor, 1971). Puude lehestik summutab müra vähem madalamatel helisagedustel, kuid eriti efektiivselt kõrgematel helisagedustel.

Kaitseistandike puhul müra leevendamiseks on järgmised põhimõtted (Nandi, 1991):

- Mida lähemal müratekke allikale on haljasvöönd, seda efektiivsem see on;
- Müratõkke haljasvööndi efektiivsus suureneb vööndi laiuse, istutuse tiheduse ja kõrgusega;

Teiseks Harju KEK-i ja Harko/ Terko tootmisalade haljastuse oluliseks eesmärgiks vähendada on õhu lõhna- ja saastekoormust. Üksikpuu ei suuda õhku oluliselt puhastada, kuid taimestik massiividena vähendab heitgaaside ning tolmu hulka olulisel määral. Linnataimestik suudab neelata näiteks ca 42 % tolmust, ca 15...30 % süsihappegaasist ning ca 30 % fenoolidest (Bakutis 1979).

MAAKASUTUS- JA E HITUSTINGIMUSED:

Edasiste detailplaneeringuga ja ehitusprojektidega tuleb määrata kruntide minimaalne haljastuse protsent ja kaitsehaljastuse paiknemine krundil. Maksimaalselt säilitada olemasolevat tootmisaladel kasvavat mitmerindelist haljastust. Kui tootmisala külgneb elamuala või ühiskondliku hoonega, tuleb tootmisala territooriumile, elamute või ühiskondliku hoone poolsesse osasse ette näha haljastatud puhvertsoonid, mis on piisavad tootmisalalt leviva keskkonnamõju leevendamiseks. Puhverala ulatuse üle tootmisalade ja elamualade vahel otsustab linnavalitus. Elamutega piirnevatel aladel peab jääma oluline keskkonnamõju territooriumi piiresse.

3.7 Järeldused

3.7.1 Peamised järeldused Keila rohealade analüüsist

Peamised järeldused Keila rohealade analüüsist on järgmised:

1. Tagada Keila linna katkematu rohelise vööndi säilimine ja rohealade ühenduste veelgi tugevam sidumine läbi koostatava üldplaneeringu, detailplaneeringute ja projektide;
2. Keila linna mõisapark peab jääma Keila linna üheks olulisemaks puhkealaks. Laiendada roheala piiri, hõlmates pargi koosseisu ajaloolise end. kalatiikide ala, mis on liigniisked ja ajuti üleujutatav ning väärtuslik nii elupaigana kui puhkealana.
3. Keila jõe kalda väärtustamine. Tegemist on linnasüdame vahetus läheduses paikneva loodusilmelise vee-äärse puhkealaga, millel on suur potentsiaal kujuneda selle mitmekesistamisel linna avaliku ruumi oluliseks ja üheks atraktiivsemaks osaks. Keila jõe kalda roheriba peab olema läbivalt piisava laiusega nii jalakäijale kui kergliiklejale mugavaks läbimiseks ning samas tagama liikide liikumise piki looduslikku jõekallast liikidele.
4. Keskväljaku haljasalade ruumilise kvaliteedi ja sidususe parandamine läbi tänavahaljastuse, autode parkimise läbimõtlemise ja jalakäijate liikumise sidusamaks, lihtsamaks ja loogilisemaks muutmise.
5. Männiku pargi parkmetsa-alasid tuleb maksimaalselt ja terviklikuna säilitada.
6. Keila terviseradade roheala kohta tuleb koostada terviklik maastikukujundusprojekt, lähtudes puhkeala etapiviisilisest välja ehitamisest.
7. Niitvälja/ Tammiku tee roheala on sobiv loodusuuringuteks ja kaitseala eesmärkidega kooskõlas olevaks ja korraldatud loodusturismiks. Arvestama peab, et kuna seal on palju kõrge kaitseväärtusega suhteliselt heas olukorras ohustatud elupaiku, palju kaitsealuste liikide leiukohti, liigirikas elustik ja samas ka mugav juurdepääs elupaikadele (maantee, raudtee), linnade (Tallinn, Keila keskus) lähedus, siis puhketegevuse planeerimisel tuleb teha tihedat koostööd kaitseala valitsejaga ning mõelda hoolikalt läbi, et külastajaid ei satuks puhketegevuse suhtes tundlikele aladele.
8. Linna omandis ja seni detailplaneerimata elamute vahelised seni veel säilinud rohealad tuleb säilitada terviklikuna. Haljasalade taastekitamine on keeruline ja palju kordi kulukam kui olemasolevate hoidmine. Avalikud haljastud loovad meeldiva elukeskkonna, kujundavad piirkonna mainet ja tõstavad turvalisust.
9. Paldiski mnt/ Luha tn/ Tallinna ringtee vahelise ala korterelamute ala kohta tuleb koostada terviklik teemaplaneering, mille käigus lahendada alade terviklik ja toimiv funktsionaalne tsoneering (nt parkimismaja ja parklate,

linna-aedade ja haljasalade, jäätmemajade jne paiknemine jne). Lisaks seada rohelise võrgustiku toimimist tagavad tingimused detailsemal tasandil.

10. Raudteeäärsed käigurajad koos ümbritseva haljastusega moodustavad Keila linna elanikele olulise puhkeotstarbelise ja liikumiskoridori. Planeerida raudtee äärsesse kaitsevööndi mitmekesise haljastusega ja vähest hooldust nõudev jalgrada.